

Al Ter

Oh fill de les neus més pures
que el Pirineu gegantí
tot l'any guarda en les altures!
Oh Ter, que com lo món dures!
Lo patri bardo diví
amb tos cantars te'm figures.

Vas, daina que juguineja,
per boscos i monts saltant
a l'isard donant enveja;
la polla d'aigua et festeja,
i al veure't, son millor cant
lo groc oriol flauteja.

Lo desmai sa cabellera
enclenxina en la corrent
on banya els peus l'olivera,
i arcs romans d'obra sencera
s'aixequen com monument
a ta superba carrera.

A rengles les carolines
i els castanyers t'obren pas;
roses de bosc sense espines,
campanes i heures divines
besotegen l'ample vas
en què magestuós camines.

On ta corrent se detura
hi troba florit dosser
que el faig trena en l'espessura,
i t'envia aroma pura,
com aràbic pebeter,
lo pi d'esvelta figura.

Saltes aquí una timbera;
més tard rebots un esquei
que s'oposa a ta carrera,
i aixecant blanca bromera,
-com ets de la selva el rei-
braoles com una fera.

De llarg, calitja confosa
entelant lo clar mirall
dessobre ta esquena es posa,
que simula la boirosa
fumissola del cavall

que de llarg galop reposa.

Tot resant baixes de Núria;
veus les glòries de Ripoll,
que cantes per la boscúria,
trametent-les ta cantúria
-d'amor patri infinit doll-
ferm de centúria en centúria.

I acariciant a Girona,
a sos peus brodes ensems
un arc de brillant corona,
i li retrau la blava ona
gestes que no borra el temps,
al mur, que el temps desmorona.

Oh Ter! Contínues cascades
d'inspiració sublim
bull i esclata en tes onades,
i en tes vores regalades
perlejades de ruixim,
sos cants assagen les fades.